

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Némethi Csanád Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a T. Nagy Tibor Ügyvédi Iroda által képviselt I. rendű alperes és a személyesen eljáró II. rendű alperes ellen általános szerződési feltételek érvénytelenségének megállapítása iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2017. november 24-én kelt 33.G.40.682/2016/18. számú ítélete ellen az I. rendű alperes által előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit megváltoztatja, a teljes keresetet elutasítja és a perköltségre vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 60.000 (hatvanezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból és 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetékből álló együttes első- és másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

1.

A felperes keresetében az I. rendű alperessel 2008. október 10. napján kötött kölcsönszerződés I.4. pontja érvénytelenségének megállapítását kérte annak tisztességtelensége folytán a Polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 209/A. § (2) bekezdése és a fogyasztóval kötött szerződésben tisztességtelennek minősülő feltételekről szóló 18/1999. (II.5.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 1. § (1) bekezdés a), b), i) és j) pontja alapján; kérte továbbá a II. rendű alperes tűrésre kötelezését. Álláspontja szerint a szerződési feltétel a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul az ő és a II. rendű alperes hátrányára állapítja meg, mivel a szerződéskötéskor az I. rendű alperes előzetesen elfogadtatta a fogyasztóval, hogy bármely elszámolási vita, vagy banki igényérvényesítés esetén a bank nyilvántartásai szerinti tartozás összege legyen irányadó. A kikötés a tartozás összegét megállapító rendelkezés értelmezésére jogosítja fel egyoldalúan a bankot, továbbá az I. rendű alperest jogosítja fel kizárólagosan annak megállapítására, hogy teljesítése szerződésszerű-e, és kizárja a fogyasztó számára az igényérvényesítés lehetőségét az I. rendű alperessel szemben, mivel alávetette magát az alperesi nyilvántartásban foglaltaknak. Amennyiben az adós nem ért egyet az I. rendű alperes által nyilvántartott tartozás összegével, akkor neki kell bizonyítania az általa megfelelőnek tartott összeget. Ezzel a bizonyítási teher megfordul, mert a bank által közölt tartozással szemben a fogyasztónak kell bizonyítania azt a tényt, hogy tartozása nem áll fenn, vagy eltérő összegű az I. rendű alperes által nyilvántartotthoz képest. Csak a végrehajtás megszüntetése vagy korlátozása

íránti perben hivatkozhat eredménnyel a fogyasztó a bank által nyilvántartott összeg megalapozatlanságára, azonban ezen perekben a bizonyítási teher a fogyasztóra hárul. Nem azt sérelmezte, hogy az I. rendű alperes a közjegyzőnél a közjegyzői okirat alapján ténytanúsítvány kiállítását kezdeményezheti, hanem azt, hogy ez esetben az adósnak az I.4. pont alapján el kell fogadnia a banki nyilvántartások és üzleti könyvek adatait. Figyelemmel arra, hogy a keresettel támadott szerződési feltétel részben „bármely elszámolási vita” esetére is a banki nyilvántartás adós általi előzetes elfogadását tartalmazza, a „bármely” szó használatával gyakorlatilag minden esetkörre vonatkoztatva a banki nyilvántartás primátusa az irányadó. A perben támadott szerződési feltétel így nem csak közvetlen végrehajtás esetére, hanem bármilyen elszámolási vitára vonatkozóan rendeli az I. rendű alperes nyilvántartását irányadónak.

2.

Az I.r. alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, hogy a nyilvántartások vezetése a számára jogszabályokból levezethető kötelezettség, amelynek megfelelőségét a felügyelet ellenőrzi. A Hpt. alapján havonta számlakivonatot küld, amelyet a fogyasztó kifogásolhat, annak helyességét vitathatja. A keresettel támadott szerződési feltétel a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) szerződéskötéskör hatályos 21. § (1) bekezdésével, valamint a jelenleg hatályos Vht. 23/C. § (1) és (2) bekezdésével, továbbá a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (a továbbiakban: Kjtv.) 111-112. §-aiban foglalt szabályokkal és a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 195. § (1) és (6) bekezdésében foglalt előírásokkal összhangban álló rendelkezést tartalmaz, ezért a Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem minősíthető tisztességtelennek. Tekintettel arra, hogy a folyósítási feltételként előírt közjegyzői okirat tartalmazza az adós kötelezettségvállaló nyilatkozatát, továbbá a jogosult és a kötelezett nevét, a kötelezettség tárgyát és mennyiségét, valamint jogcímét, továbbá a teljesítés módját és határidejét is, ezért a Kjtv. 112. § (1) bekezdése szerint a közjegyző végrehajtási záradékkal láthatja el azt. A kikötés semmilyen rendelkezést nem tartalmaz arra vonatkozóan, hogy a ténytanúsítványban foglaltakat a fogyasztó utóbb ne vitathatná. Amennyiben a banki nyilvántartás megfelelőségét vitatná, úgy végrehajtási eljárásban széleskörűen élhet a végrehajtás korlátozása vagy megszüntetése iránti per megindításának jogával. Ez esetben pedig az általános szabályok szerint, azaz a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján rajta van a bizonyítási teher. A szerződéses rendelkezés nem ütközik a Rendelet 1 § (1) bekezdés a) és b) pontjába, mert nem a szerződés rendelkezésének értelmezéséről szól, továbbá nem az adós teljesítése szerződésszerűségének megállapítására vonatkozik. Az i) pontot sem sérti a kikötés, mert nem zárja ki és nem is korlátozza a fogyasztó igényérvényesítési lehetőségeit. A j) ponttal összefüggésben pedig előadta, hogy a szerződési feltétel tartalma nem jelenti a bizonyítási teher megfordulását a fogyasztó hátrányára, ugyanis azon rendelkezés, miszerint a ténytanúsítványt közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítéknak fogadják el a felek, nem jelent eltérést a jogszabályi előírásokhoz képest. A keresettel támadott szerződési feltételt a maga egészében, illetőleg a szerződés többi feltételével összhangban kell értelmezni. Ez alapján a „bármely elszámolási vita” fordulat a végrehajtási eljárásra vonatkoztatható. Ebben az esetben pedig szintén nem eredményezheti a szerződési feltétel a bizonyítási teher megfordulását.

A II. rendű alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

3.

Az elsőfokú bíróság ítéletében megállapította, hogy a peres felek között 2008. október 10. napján 2320618 szám alatt létrejött kölcsönszerződés I.4. pontjának ötödik bekezdésében a „bármely elszámolási vita, illetve” rész érvénytelen. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította és kötelezte a II. r. alperest a fentiek türéseire, míg az I. r. alperest, hogy fizessen meg a felperesi jogi képviselő

részére 18.000 (tizennyolcezer) forint perköltséget; egyúttal megállapította, hogy a peres felek a perrel kapcsolatban ezt meghaladóan felmerült költségeiket maguk viselik.

3.1.

Ítéletében tényként állapította meg, hogy a felperes és a II. rendű alperes mint adósok, valamint az I. rendű alperes mint kölcsönnyújtó 2008. október 10. napján svájci frank alapú kölcsönszerződést kötöttek. A kölcsönszerződés I.4. pontjának ötödik, hatodik és hetedik bekezdése szerint: „Felek kijelentik, és kötelezik magukat arra, hogy bármely elszámolási vita, illetve banki igény kielégítés esetére, vagy a jelen okirat szerinti kölcsönből mindenkor fennálló kölcsön és egyéb tartozás mértékére, a folyósítás tényleges időpontja, a teljesítési kötelezettség lejáratának megállapítása, valamint bármely egyéb a közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges tény, adat megállapítása tekintetében az adós banknál vezetett számlái, és a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el, mint közhiteles, aggálytalan tartalmú bizonyítékot. Ennek megfelelően a kölcsön és járulékaik nem, vagy nem szerződés szerinti megfizetése esetén a végrehajtás alapjául szolgáló, mindenkor fennálló kölcsön-, és járuléktartozást, továbbá a fent hivatkozott tényeket jelen okirat mellett, az adós banknál vezetett számláiról, illetve a bank nyilvántartásai, könyvei alapján készült közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítvány tanúsítja, amelynek elfogadására a felek jelen okirat aláírásával kötelezettséget vállnak. Felek/adós felkéri(k) a jelen okiratot szerkesztő közjegyzőt, vagy egyébként illetékességgel bíró közjegyzőt, hogy a fenti kölcsönből fennálló kölcsön és járulékaik, továbbá egyéb tartozása mértékét, továbbá a fent hivatkozott tényeket, adatokat esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetén, a bank felkérésre az adósok banknál vezetett számlái, a bank nyilvántartásai, könyvei alapján és nyilvántartásokba való betekintéssel közjegyzői tanúsítványba foglaltan tanúsítsa, e tekintetben a banki tevékenység megőrzésének kötelezettsége alól a felmentést megadják.”

A kölcsönszerződésnek a kölcsön folyósításáról szóló címében foglaltak szerint (II/3. pont 8. alpont) folyósítási feltétel volt a kölcsönszerződés, a kölcsönszerződés biztosítékaul szolgáló és a bank által biztosítékként elfogadott ingatlanon zálogjog alapításáról szóló zálogszerződés közokiratba foglalása. A kölcsönszerződés és az azt biztosító zálogszerződés közjegyzői okiratba foglalásra kerültek.

3.2.

Az elsőfokú bíróság ítélete jogi indokolásában rögzítette, hogy a felek között fogyasztói szerződés jött létre, amelynek rendelkezéseit a régi Ptk. szerződéskötéskor hatályos 209. §-a alapján kellett vizsgálni a Rendelet 1. § (1) bekezdésének a), b), i) és j) pontjában foglaltakra is figyelemmel. A Kormányrendelet 1. § (1) bekezdésének a) pontjával kapcsolatban rámutatott arra, hogy a perbeli szerződési feltétel nem tartalmaz rendelkezést a kölcsönszerződés bármely feltételének kizárólagos, az I. r. alperes általi értelmezésére nézve. Egyoldalú értelmezés esetében kizárólag az I. r. alperes határozhatja meg, hogy egy szerződéses kikötést hogyan kell érteni és alkalmazni, a vele szerződött fél erre vonatkozó jogait pedig kizárná, megfosztva attól, hogy értelmezhesse a kikötést, illetve vitathassa a pénzügyi intézet értelmezését. Ezen fogalomkörbe a tartozás mértékének megállapítása nyilvánvalóan nem vonható bele.

A Rendelet 1. § (1) bekezdésének b) pontjával kapcsolatban kitért arra, hogy a Rendelet a régi Ptk. irányadó rendelkezéseivel együtt a 93/13/EGK tanácsi irányelvnek való megfelelést szolgálta. Az irányelv mellékletének 1. pontja tartalmazza a tisztességtelennek tekinthető feltételek példázó felsorolását. Az m) pont megfogalmazásából és a Rendelet 1. § (1) bekezdés b) pontjának szövegezése alapján megállapította, hogy a fogyasztóval szerződő fél általi egyoldalú értelmezés kizárólag a saját szolgáltatása vagy áruja megfelelőségének értelmezésére vonatkozik, nem pedig a

fogyasztó általi teljesítés megfelelőségének megítélésére. Idézte e körben a rendelkezés angol és német nyelvű szövegezését. Rámutatott arra, hogy a keresettel támadott szerződési feltétel az alperes teljesítésével nem hozható összefüggésbe és kizárólagosságot sem rögzít. Az alperes jogosult - és egyben a Hpt. 205. §-a alapján köteles - az általa folyósított kölcsön nyilvántartására, továbbá álláspontja szerint a nyilvántartással a régi Ptk. 277. § (4) bekezdésében a jogosult terhére előírt, a fogyasztói teljesítést elősegítő együttműködési kötelezettségét is teljesítette. Ezen túlmenően, mivel a rendelkezés a tartozás nyilvántartásának tanúsításáról szól, nem jogosítja fel az alperest annak egyoldalú megállapítására, hogy az alperes teljesítése szerződésszerű-e.

A Rendelet 1. § (1) bekezdésének i) pontjával összefüggésben megállapította, hogy a szerződési feltétel kizárólag a banki nyilvántartásról készült ténytanúsítvány alkalmazásáról és annak a fogyasztó általi elfogadásáról rendelkezik, ebből következően nem zárja el a fogyasztót attól, hogy az I. rendű alperessel szembeni igényét érvényesítse, mert a régi Ptk. 207. § (4) bekezdésére figyelemmel a szerződésben meghatározott bizonyítási szabályt nem lehet kiterjesztően joglemondásként értelmezni.

A Rendelet 1. § (1) bekezdésének j) pontjára alapított érvénytelenségi ok kapcsán utalt arra, hogy álláspontja szerint a keresettel támadott szerződési feltétel két esetkört szabályoz, ugyanis egyrészt a fogyasztóval szembeni igényérvényesítésre, másrészt azon kívül „bármely elszámolási vita” esetére is vonatkozik. A Vht. 21. §-ában foglaltak alapján a végrehajtási eljárás megindításának, azaz a közjegyző általi záradékolásnak nem feltétele a tartozás összegének ténytanúsítványba foglalása. A Vht. rendelkezései szerint a közjegyzői okiratba foglalt szerződés, illetve tartozáselismerő nyilatkozat alapján az I. rendű alperes a kölcsönszerződés I.4. pontjában foglaltak nélkül is, a törvény erejénél fogva jogosult bírósági út mellőzésével végrehajtás megindítására, és ennek során a saját üzleti könyveiben nyilvántartott tartozás ténytanúsítványba foglaltatására. Ezért álláspontja szerint a szerződési kikötés az adóssal szembeni igényérvényesítés esetén nem tekinthető az I. rendű alperes számára többletjogot keletkeztető rendelkezésnek figyelemmel arra, hogy a törvényi szabályozást követi, ahhoz képest semmiféle többlettartalommal nem rendelkezik. A Vht. 21. §-a biztosítja az I. rendű alperes számára a saját nyilvántartási adatai alapján történő végrehajtás kezdeményezésének jogát, a Hpt. 206. §-a pedig szabályozta a tartozáskimutatáshoz kapcsolódóan a bizonyítási terhet, annak átfordulását; ezért a jóhiszeműség és tisztesség sérelme nem állapítható meg a kölcsönszerződés I.4. pontja tekintetében. A bizonyítási teher e rendelkezés vonatkozásában nem fordulhatott meg azért sem, mert az a Vht. 21. §-a alapján, a törvény rendelkezése által fordult meg. A szerződés I.4. pontjának további bekezdése pedig felkérést és titoktartás alóli felmentést tartalmaz, a tisztességtelenség megállapítását fogalmilag tartotta kizártnak e körben, mivel az nem érinti a felek szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit.

A perbeli kikötés első bekezdése szerint azonban a ténytanúsítvány kiállítására nem csak végrehajtási eljárás megindítása során kerülhetett sor, hanem azt megelőzően is „bármely elszámolási vita” esetén. E körben álláspontja szerint a Vht. ismertett rendelkezései nem irányadók, ebből következően a bizonyítási teher megfordulása nem jogszabályon alapul, hanem a felek közötti szerződésen. Ezért a szerződési feltétel a „bármely elszámolási vita” esetére vonatkozó részében a Rendelet 1.§ (1) bekezdés j) pontjába ütközik annak tisztességtelensége okán. Erre tekintettel a keresetet részben megalapozottnak találta és a tisztességtelen rész érvénytelenségét állapította meg. A felperes pernyertességének arányát ötven százalékban határozta meg és a felperes által lerótt kereseti illeték fele részének megfizetésére kötelezte az I. r. alperest azzal, hogy a felek a perrel kapcsolatban felmerült egyéb költségeiket maguk viselik.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az I.r. alperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és a kereset elutasítása iránt. Kifejtette, hogy a szerződés I.4. pontja a Vht., valamint a régi Pp. rendelkezéseivel összhangban álló rendelkezéseket tartalmaz, így a régi Ptk. 209. § (6) bekezdése alapján nem minősülhet tisztességtelennek. A keresettel támadott szerződési feltételt a maga egészében, illetőleg a szerződés többi feltételével összhangban kell értelmezni. Ez alapján a „bármely elszámolási vita” fordulatot a végrehajtási eljárással kapcsolatos kérdéskörben kell vizsgálni, ezt támasztja alá a szerződés I.4. pontjában szereplő „közvetlen bírósági végrehajtás céljából szükséges” kitétel is, amely a ténytanúsítvány alkalmazási körét a közvetlen bírósági végrehajtásra korlátozza, éppen ezért a bármely elszámolási vita is csak az e körben felmerülő elszámolási vitára vonatkozhat. A közvetlen bírósági végrehajtás esetén pedig a Vht. alapján a bizonyítási teher egyébként is jelen per felperesét terhelné, így a szerződés I.4. pontja nem változtat a felek valós helyzetén. Hivatkozott egyebekben a Kúria Pfv.I.21.895/2016., Gfv.VII.30.285/2017. és Pfv.I.21.783/2016/5. számú határozataiban foglaltakra.

5.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult az elsőfokú eljárás során általa előadott jogi érvek alapján.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

6.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett a keresetet részben elutasító rendelkezése, így azt az ítélet tábla a régi Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem érintette. Észlelte ugyanakkor, hogy a kihirdetett rendelkező részben foglaltaktól eltérően az ítélet kiadmánya nem tartalmazta azt a rendelkezést, amellyel az érvénytelenség megállapítását meghaladóan az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, valamint abban az elsőfokú bíróság a II. rendű alperes helyett a II. rendű felperest kötelezte tűrésre. Miután a nyilvánvaló elírás az ítélet kiadmányát érintette, nem volt akadálya annak, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét érdemben vizsgálja.

7.

A fellebbezés alapos.

8.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetéseivel és érdemi döntésével azonban az ítélet tábla nem értett egyet az alábbiak szerint.

Azt helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság, hogy a perben támadott szerződéses rendelkezés többletjogosultsággal ruházza-e fel az I. rendű alperest, illetve hátrányosabb helyzetbe hozza-e bármilyen módon a fogyasztó felperest.

A kölcsönszerződés I.4. pontja lényegében arról rendelkezik, hogy a felek a fennálló tartozás mértékével, a folyósítás időpontjával és a teljesítési kötelezettség lejáratával összefüggésben az I. rendű alperes által nyilvántartott adatok alapján készült, közjegyzői okiratba foglalt ténytanúsítványt fogadják el aggálytalan tartalmú bizonyítékként. E szerződéses rendelkezés alkalmazási köre - a fellebbezésben foglaltakkal szemben - nem korlátozódik a közvetlen bírósági végrehajtásra, hanem a felek között bármely elszámolási vitára nézve irányadó, ahogyan arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt ítéletében. Ez következik ugyanis a régi Ptk. 207. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a szerződési feltételben alkalmazott szavak általánosan elfogadott jelentése és a többszörösen összetett perbeli mondat szerkesztés alapján [„bármely elszámolási vita, illetve banki

igény kielégítés esetére, vagy (...)]

A szerződési feltétel tisztességtelensége azonban nem állapítható meg a Rendelet 1.§ (1) bekezdés j) pontjára alapítottn az ítéltábla álláspontja szerint.

A kölcsönszerződés I.4. pontja -összegezerően meghatározott követelésre vonatkozó, magyarázatot nem igénylő, kifejezett és félreérthetetlen nyilatkozat hiányában - nem minősül a régi Ptk. 242. §-a szerinti tartozáselismerésnek (EBH2000. 309.), joglemondásnak vagy valamely vélelmet tartalmazó rendelkezésnek sem, a szerződési feltétel a bizonyítási terhet nem befolyásolja, így nem sérti a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés j) pontjában foglaltakat. Az I. rendű alperes számára - a kikötés egészét tekintve - nem biztosít többletjogokat a tartozás érvényesítésével összefüggésben, ennek okán az ítéltábla álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy a fogyasztót a kikötés hátrányos helyzetbe hozná.

Amennyiben ugyanis az I. rendű alperes a követelés érvényesítése érdekében pert indít, akkor a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján őt terheli a bizonyítási kötelezettség a fennálló tartozás összege vonatkozásában. A nyilvántartásai alapján általa csatolt adatok helyességét a felperes a perben vitathatja, a kölcsönszerződés I.4. pontja ezért a bizonyítási eljárás menetét nem befolyásolja. A kölcsönszerződésből eredő tartozás Vht. 23/C. § (1) bekezdésén alapuló végrehajthatóságát pedig nem a perben támadott rendelkezés teszi lehetővé, mivel a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés e kikötés hiányában is ellátható végrehajtási záradékkal, a felmondás megtörténtének és a felperes részére történt kézbesítésének közjegyzői okirattal való igazolása alapján. A végrehajtás az I. rendű alperes által közölt adatok alapján rendelhető el, a nyilatkozat alapján készült közjegyzői okirat ugyanakkor nem ügyleti okirat, hanem a Kjt. 111 §-a szerinti jogi jelentőségű tényeket tanúsító okirat. A tanúsítvány kiállítása során a közjegyző az egyoldalú kérelmet foglalja közokiratba, annak alaposságát nem vizsgálja. A kiállított ténytanúsítvány közokirat, amely a Pp. 323. § (3) bekezdése szerint csupán azt bizonyítja, hogy az I. rendű alperes a nyilatkozatát mely tartalommal tette meg a feltüntetett időpontban. Ezért nem alkalmas önmagában arra, hogy a bizonyítási terhet a fogyasztóra hárítsa.

Az Alkotmánybíróság az 1245/B/2011. számú AB határozatban összegezte álláspontját, amely szerint a záradékolást szabályozó rendelkezések nem alkotmányellenesek, a közjegyző által törvényes jogkörében elkészített okirat meghozatalát, valamint annak végrehajtási záradékkal történő ellátását ugyanis ugyanolyan garanciális eljárások előzik meg, mint a bírósági határozatokét. A Vht. szabályai lehetőséget adnak a végrehajtási záradék törlésére, a közjegyző határozatával szemben a fél bírósághoz fordulhat. Az Európai Unió Bíróságának C-32/14. számú ügyben hozott határozata szerint sem összeegyeztethetetlen a záradékolás szabályozása a 93/13/EGK tanácsi irányelv követelményeivel (a C-34/18. számú ítélet [53]-[59] pontjaiban is erre az álláspontra helyezkedett a bíróság).

A bizonyítási teher megfordulása hiányában a perbeli kikötés, az elsőfokú bíróság ítéletében meghatározott részében sem állapítja meg egyoldalúan és indokolatlanul a szerződésből eredő jogokat és kötelezettségeket a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével [rég Ptk. 209. § (1) bekezdés]. Az ítéltábla utal e körben az egységesnek tekinthető bírói gyakorlatra, amely szerint a hasonló szerződéses rendelkezések a Kormányrendelet 1. § (1) bekezdés a), b) és j) pontjában foglaltakat a fentiek szerint nem sértik (EBH2018. G.1., BH2018. 146.).

9.

A fentiekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a perköltségre is kiterjedően a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította.

10.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása következtében a felperes az első- és másodfokú eljárásban pervesztes lett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az első- és másodfokú perköltség megfizetésére, amely a jogi képviselő munkadíjából és az I. rendű alperes által lerótt fellebbezési illetékből állt. Az ítélőtábla mérsékelt összegben, általános forgalmi adóval növelve állapította meg a munkadíjat az elsőfokú eljárás vonatkozásában a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjában és (2) bekezdésében foglaltakra figyelemmel 40.000 forintban, míg a másodfokú eljárásban a 3. § (3) és (6) bekezdése szerint 20.000 forintban, a kifejtett képviseleti tevékenység módjára és körére tekintettel. A II. rendű alperesnek költsége nem merült fel, így az ítélőtáblának a perköltségéről rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2020. február 27.

dr. Sándor Ottós.k.
a tanács elnöke

dr. Vasady Loránt Zsolt s.k.
előadó bíró

. Balsai Csaba Zoltán s.k.
bíró